

Một phác bết quàng

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 06 Tháng 9 Năm 2010 07:29

Cái con bé này ngày mới ra Hà Nội thì đen đũi và khiêng khiu nh&# m&# t c&#nh cây khô nh&# ng gi&# thì đã ra dáng m&# t cô gái thành phố

H&#n 1 tháng nay bà H&#i th&# y hình nh&# ch&# ng mình h&#i kh&#ng khác. Thu&# má, bài v&# tr&# r&# t qua quýt.

Nhi&# u hôm ông Ch&#&# ng (ch&# ng bà H&#i) l&# y c&# b&# n vi&# c&# công ty, c&# t c&# m t&# i&# nhà r&# i mãi khuya m&# i v&# và lên phòng riêng ng&# , không đoái hoài gì đ&# n v&# .

S&# nh&# t nh&# o này do đâu? Bà H&#i h&#i dò nh&# ng ng&#&# i thân tín trong công ty c&# a ch&# ng, nh&# ng t&# t c&# đ&# u nói r&# ng t&# ng giám đ&# c không h&# có m&# i quan h&# đ&# c bi&# t nào. V&# y ai có th&# là ng&#&# i th&# ba xen vào m&# i quan h&# gi&# a bà H&#i và ch&# ng? Nghĩ mãi, cu&# i cùng m&# i nghi ng&# t&# p trung vào cô ôsin.

Cái con bé này ngày mới ra Hà Nội thì đen đũi và khiêng khiu nh&# m&# t c&#nh cây khô nh&# ng gi&# thì đã ra dáng m&# t cô gái thành phố , cũng xông xênh áo n&# qu&# n kia, cũng kem d&#&# ng da, d&# u ch&# i tóc, s&# a r&# a m&# t th&# m ph&# c. Th&# nh tho&# ng bà H&#i b&# t qu&# tang cô ôsin nhìn yêu ch&# ng mình và ông Ch&#&# ng cũng c&#&# i nói v&# i cô r&# t c&# i m&# .

Tu&# n tr&#&# c đi công tác TPHCM v&# , ông Ch&#&# ng còn mua cho cô ôsin m&# t đôi dép r&# t đ&# p. Ông ch&# mua quà cho ng&#&# i giúp vi&# c cũng không sao nh&# ng không m&# y ai l&# i đi mua m&# t món quà hàng hi&# u đ&# t ti&# n nh&# th&# . Ch&# c là hai ng&#&# i có chuy&# n gì đó bí m&# t l&# m. Có l&# cái t&# con chu&# n chu&# n là đây.

Nhà bà H&#i 3 t&# ng. T&# ng tr&# t có phòng b&# p, phòng ăn, phòng t&# m, gara ô tô và phòng c&# a ôsin. Cô ôsin ph&# i&# t&# ng tr&# t đ&# ti&# n vi&# c ch&# búa c&# m n&#&# c, m&# c&# a đ&#ng c&# a và kiêm luôn ng&#&# i

Một phác bốt quố tang

Tác Giả: Saigon Echo s̄ u t̄ m
Thứ Hai, 06 Tháng 9 Năm 2010 07:29

---

b̄ o v̄ . T̄ ng 2 có phòng khách, phòng nḡ c̄ a v̄ ch̄ ng bà H̄ i, phòng riêng c̄ a hai con.
T̄ ng 3 là khu làm vī c c̄ a ông Ch̄ ng, v̄ i đ̄ y đ̄ máy móc, t̄ tài lī u và m̄ t phòng nḡ c̄ a ông.

Nh̄ ng hôm ông Ch̄ ng kêu b̄ n vī c v̄ khuya, tr̄ c khi lên t̄ ng 3 hình nh̄ ông có ghé qua phòng ôsin, vì ô tô vào gara m̄ t lúc lâu sau bà H̄ i m̄ i nghe th̄ y tī ng chân gī y c̄ a ch̄ ng lên c̄ u thang. Không hī u hai nḡ i đã làm gì trong khō ng th̄ i gian đó? Câu h̄ i này l̄ n đ̄ n thành m̄ i nghi nḡ làm nḡ a ngáy tâm can bà H̄ i.

Sau khi đã suy đi tính l̄ i r̄ t k̄ càng, bà ch̄ quȳ t đ̄ nh th̄ c hī n m̄ t k̄ hō ch m̄ t ph̄ c đ̄ b̄ t quố tang ông ch̄ .

K̄ hō ch m̄ t ph̄ c c̄ a bà đ̄ c v̄ ch ra h̄ t s̄ c t̄ m̄ , ch̄ t ch̄ và hoàn ch̄ nh, đ̄ m b̄ o không th̄ thoát đ̄ c. Bà H̄ i không có ý đ̄ nh b̄ t quố tang “con mèo ăn v̄ ng” r̄ i đánh ch̄ t hō c đ̄ u i đi mà ch̄ c̄ n c̄ nh cáo đ̄ r̄ n đe thôi. Chuȳ n này n̄ u h̄ ra thì x̄ u chàng h̄ ai và ã nh h̄ ng đ̄ n tâm lý c̄ a các con. Bà không mū n gia đình b̄ tan nát b̄ i chuȳ n m̄ t “con mèo ăn v̄ ng”. Bà H̄ i đem k̄ hō ch m̄ t ph̄ c nói kín v̄ i m̄ đ̄ . Bà c̄ ḡ t đ̄ u: “Chuȳ n này n̄ u không b̄ t t̄ n tay day t̄ n trán thì nó không nh̄ n đâu. Nh̄ ng con đ̄ ng làm ã m̄ i lên, ch̄ v̄ ch̄ ng bī t v̄ i nhau thôi”.

Hôm đó ông Ch̄ ng l̄ i ḡ i đ̄ n thō i v̄ nhà báo r̄ ng ph̄ i m̄ i c̄ m khách hàng và s̄ v̄ nhà mū n. Sau b̄ a c̄ m t̄ i bà H̄ i nói v̄ i cô ôsin: “Bà ngō i hôm nay huȳ t áp h̄ i cao mà v̄ ch̄ ng chú em l̄ i đang đi nḡ mát, đ̄ c̄ ã m̄ t mình ch̄ không yên tâm. Em sang nḡ v̄ i bà ngō i m̄ t hôm và n̄ u bà c̄ n gì thì giúp”.

Bà H̄ i ḡ i taxi đ̄ a cô ôsin v̄ nhà m̄ đ̄ và l̄ p t̄ c ḡ i đ̄ n thō i cho m̄ : “Taxi đang trên đ̄ ng đ̄ n. M̄ r̄ t dây đ̄ n thō i đ̄ bàn ra. Con này hay buồn đ̄ n thō i l̄ m. N̄ u nó thông báo đ̄ c cho phía bên kia là k̄ hō ch c̄ a m̄ con mình th̄ t b̄ i đ̄ y”.

T̄ i hôm đó sau khi t̄ m xong bà H̄ i vào phòng cô ôsin t̄ t đèn n̄ m đ̄ i trong tâm lý v̄ a h̄ i h̄ p, v̄ a tò mò. Khō ng ḡ n 11 gī ãm ô tô c̄ a ông Ch̄ ng v̄ . Bà H̄ i nghe tī ng cánh c̄ a s̄ t rít ken két, tī ng ô tô lăn vào gara và tī ng ã khoá gara ô tô l̄ ch c̄ ch. M̄ t lúc sau cánh c̄ a phòng cô ôsin đ̄ c kéo ra r̄ t kh̄ . Bóng m̄ t nḡ i đàn ông trùm kín khung c̄ a. R̄ i nḡ i ã y c̄ i gī y, c̄ i b̄ qū n áo ngoài r̄ i n̄ m lên gī ng, ôm ch̄ m l̄ y bà H̄ i, hôn t̄ i t̄ p t̄ môi xū ng c̄ , xū ng nḡ c r̄ i xū ng sâu h̄ n n̄ a. Và chuȳ n ã y đã x̄ y ra, r̄ t sung mãn và hăng hái.

“Đúng là v̄ i c̄ a l̄ có khác. V̄ i mình thì ph̄ p cho xong chuȳ n còn v̄ i c̄ a l̄ thì m̄ nh m̄ nh̄ giông bão”. Nghĩ th̄ bà H̄ i nh̄ sôi máu lên vì ghen t̄ c nh̄ ng bà c̄ tìm l̄ i. “Có ph̄ i là c̄ a l̄ đâu. V̄ n bát ã y, c̄ m ã y thôi. Đ̄ ng hí h̄ ng. Tí n̄ a b̄ t đèn lên s̄ bī t m̄ t nhau, xem th̄ ông chui đi đâu cho thoát”.

Khi chuȳ n ã y đã xong, bà H̄ i v̄ i tay lên phía đ̄ u gī ng. Đèn trong phòng v̄ t sáng kèm theo câu nói h̄ hê c̄ a bà H̄ i: “B̄ t quố tang nhé!”. V̄ a quát xong câu ã y, bà H̄ i b̄ ng im b̄ t và kinh hoàng vì nḡ i đàn ông kia không ph̄ i là ông Ch̄ ng mà là anh lái xe c̄ a ch̄ ng mình. “Tr̄ i ã i! Anh cút đi cho tôi nh̄ !”. Bà H̄ i thì th̄ m và ch̄ y ngay vào bū ng t̄ m.